



"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ Ξενοφώντος Αριθ. 15 α ΑΘΗΝΑΙ	ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ "Εκδόσις Δεκαπενδήμερος Υπό καὶ Ἐπιμελείᾳ ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ π. Βουλευτοῦ τ. Διευθυντοῦ «Δικαστικῆς» Δικηγόρου	ΕΤΟΣ Α'. Φύλλον 2ον 15 Δ'βρίου 1953
---	---	--

15 Δεκεμβρίου 1953

Ἡ ἐπιτυχία τῆς, διὰ τῆς ὑποτιμήσεως τῆς δραχμῆς, ἀναπροσαρμογῆς τῆς οἰκονομίας τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς ἐνεκαινίασεν ἀπὸ τῆς 9ης Ἀπριλίου ἐ. ἐ., προϋποθέτει τὴν σταθεροποίησιν τοῦ τιμαρίθμου εἰς ὕψος σημαντικῶς χαμηλότερον τῆς ὑψώσεως τοῦ συναλλάγματος.

Ἡ σταθεροποίησις τοῦ τιμαρίθμου, ἀφ' ἑτέρου, προϋποθέτει ὅτι μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια θὰ σταθεροποιηθοῦν καὶ αὐτὰ εἰς ὕψος κατὰ τι χαμηλότερον τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμαρίθμου.

Ἐνέχει δηλ. ἡ ἀναπροσαρμογὴ τῆς οἰκονομίας μας κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, τὸ βασικὸν μειονέκτημα ὅτι θὰ καταστήσῃ, διὰ τινὰ τοῦλάχιστον χρόνον, ἔτι ἐπαχθεστέραν τὴν θέσιν τῶν ἀποζώντων ἐκ σταθερῶν εἰς δραχμὰς εἰσοδημάτων (μισθωτῶν, συνταξιούχων, εἰσοδηματιῶν κλπ.). Καὶ τὸ μειονέκτημα αὐτὸ καθίσταται σοβαρότερον, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ τάξις τῶν μισθοσυντηρήτων, δὲν διαθέτει ὥς συμβαίνει εἰς ἄλλας χώρας, οἰκονομικὰ περιθώρια, διότι ὑπέστη ἤδη ἐπανεπιλημμένως εἰς τὸ παρελθὸν ἀφαιμάξεις ἐκ τῶν διαδοχικῶν ὑποτιμήσεων τοῦ νομίσματος, τὰς ὁποίας μόνον τμηματικῶς καὶ με πολλὴν βραδύτητα παρηκολούθουν ἀναπροσαρμογαὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων.

Ὅπως ἀνέφερεν εἰς τὴν ἑκθεσίαν του τοῦ Ἰανουαρίου 1952 ὁ καθηγητὴς κ. Βαρβαρέσσος: «τὰ εἰσοδήματα μεγάλης μάζης τοῦ Ἑλλην. Λαοῦ δὲν ἔχουν ἀυξηθῇ περισσότερον ἀπὸ 350 φορὰς ἐν σχέσει πρὸς τὰ προπολεμικά, σημαντικοῦ δὲ τμήματος ὀλιγότερον καὶ ἀπὸ 300 φορὰς, ἡ αὐξήσις (δὲ) τῆς τιμῆς τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων κατὰ 500 φορὰς καὶ πλεόν, τῶν δὲ εἰδῶν εἰσαγωγῆς κατὰ 400 - 450 φορὰς σημαίνει ὑπερβολικὴν ἐπιβάρυνσιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν τάξεων τούτων τοῦ πληθυσμοῦ».

Ἡ ὑποτίμησις τοῦ νομίσματος ἐνέτεινε τὴν ἀδικίαν αὐτήν.

Εἰς τὴν ἄμβλυσιν λοιπὸν τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἐγκτεται ἡ κυριωτέρα δυσκολία τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀναληφθείσης προσπάθειας καὶ ἀπὸ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ἀντιμετώπισιν τῶν συμφυῶν προβλημάτων θὰ κριθῇ τελικῶς καὶ ἡ δικαίωσις τῶν ἐλπίδων αἵτινες ἐπ' αὐτῆς ἐστηρίχθησαν.

Ἡ ἀποφασιστικὴ αὐτὴ προθεσμία ἐγγίζει, διότι ἡ τριμερὴς ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἑργασίας Ἐπιτροπὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἡ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑ

Β.ΒΛ.Ο.Ο.Π.Ε.Υ. ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ φρ ΤΣιοβ

ΗΜΕΡΟΜ. 4-6-92

ΑΡΙΘ. 45568



Κυβέρνησις παρέπεμψε τὴν μελέτην τοῦ συνόλου τῶν ἐργατικῶν ζητημάτων ἅτινα προέκυψαν ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως τοῦ νομίσματος, ἔπρεπε σήμερον ἀκριβῶς νὰ εἶχε περατώσῃ τὸ ἔργον της, ἡ δὲ Κυβέρνησις φαίνεται νὰ ἔχη ὑποσχεθῇ κατὰ τὰς διεξαχθείσας τότε μετὰ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. σχετικὰς συνεννοήσεις ὅτι τὸ βραδύτερον τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1954 θὰ ἐξαγγείλῃ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις της. Οὕτως ἢ ἄλλως ὅμως θὰ δεῖσῃ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν πραγμάτων νὰ ἀποφασισθῇ ποῖαι καὶ μέχρι ποίου σημείου προσαρμογαὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων θὰ ἐγκριθῶσι, χωρὶς νὰ δοθῇ συγχρόνως νέα ὥθησις ὑψωτικῇ εἰς τὸν τιμάρθμον. Εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν φάσιν τῆς ἐγκαινισθείσης νομισματικῆς ἀναπροσαρμογῆς, ἐπιβάλλεται νὰ πρυτανεύσῃ νηφαλιότης καὶ ἡ συνείδησις τῆς βαρείας ἐκάστου ἔναντι τοῦ συνόλου εὐθύνης.

Εἰλικρινῶς εὐχόμεθα τὴν ἐπιτυχὴ ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος. Ἄλλ' ἡ ἀντιμετώπισις ἐνὸς προβλήματος τόσον δυσχεροῦς ὥς κατ' ἀνάγκην εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τῆς τάξεως τῶν δραχμοσυντηρητῶν ἄνευ νέας ὑψώσεως τοῦ τιμαρίθμου, δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τὸ στενόκαρδον πνεῦμα ἐνὸς ἀπροσώπου οἰκονομικοῦ ἐγχειρήματος, καὶ ἀκόμη ὀλιγότερον μὲ ἓν πνεῦμα λανθανούσης ἀντιδικίας πρὸς τὴν τάξιν αὐτήν.

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς πρέπει ἀτυχῶς νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὅσα εἶπεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐν τῇ Βουλῇ ὁ κ. Ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ δὲν εἶναι καθόλου ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτό. Ἀφοῦ ἐξῆρε τὰ ἀγαθὰ τῆς ὑποτιμήσεως ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἀγροτικῶν εἰσοδημάτων, ἐπροχώρησεν εὐθὺς κατόπιν εἰς τὸ θέμα τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἐργατικῶν εἰσοδημάτων. Ἡ ἀντιπαράβολή τῶν λόγων τοῦ ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν θεμάτων, ἀποτελεῖ μίαν ἀθέλητον ὁμολογίαν ὑψίστης σημασίας.

«Ἐφ' ὅσον κυβερνᾷ τὴν Ἑλλάδα ὁ στρατάρχης Παπάγος—εἶπε—οἱ ἀγρόται θὰ εἶναι ἡ χαϊδεμένη τάξις τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ στρατάρχης θὰ κυβερνᾷ, πρῶτα ὁ Θεὸς τοῦλάχιστον τετραετίας καὶ βλέπομεν, μπορεῖ οἱ Ἕλληνες ἀγρόται νὰ κοιμῶνται ἡσυχῶι».

«Ἐρχεται ὅμως τώρα ἡ σειρά τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν μισθοσυντηρητῶν. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμωμεν μερικὰς εἰλικρινεῖς ἐξηγήσεις».

Ἐδῶ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὸν λυρισμόν, διαδέχεται ἡ παγερὰ ἐπιφύλαξις καὶ ἡ αὐστηρὰ προειδοποίησις :

«Τὸ θέμα εἶναι πολὺπλευρον, πολὺπλοκον ἀφορῶν ἀνισότητα, ἀδίκους ἄλλων ἐπιβαρύνσεις ἢ τῆς ὁλότητος, καὶ ὑπερβολικὰς ἄλλων ὠφελείας». Ἡ κυβερνήσις «θὰ καταπιασθῇ» μὲ τὸ θέμα αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἀλλὰ..... «οἱ δημαγωγοὶ δύναται νὰ λέγουν ὅτι θέλουν ἀλλὰ ἡ κυβερνήσις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ λέγῃ τὴν σκάφην σκάφην καὶ τὰ σῦκα σῦκα.... Ἐδώσαμεν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 12 ο/ο ἀδείσεις καὶ ἔχομεν τιμάρθμον κόστους ζωῆς 150/ο. Τὸ 3, 4, 50/ο δὲν εἶναι πρὸς θάνατον...» Τὸ ἐπόμενον λοιπὸν ἔτος ἡ κυβερνήσις θὰ θέσῃ διαδοχικῶς εἰς ἐφαρμογὴν τὸ πλῆρες σχέδιον διὰ τὴν ὀριστικὴν βελτίωσιν τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν μισθοσυντηρητῶν.

Ἐρχεται καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ συναντήσῃ ἀπόλυτον τὴν κατανόησιν.... Ἀλλὰ καὶ προειδοποιεῖ ὅτι ἂν εὐρεθῶν ἀσήμαντοι μειονοψηφίαι αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἐπαδείξουν τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν κυβερνήσιν κατανόησιν, θὰ ἀντιληφθῶν ταχέως ὅτι ὁ στρατάρχης Παπάγος δὲν παρασύρεται, δὲν ἐκβιάζεται καὶ πρὸ παντὸς δὲν ἀστειεύται ! »

Δὲν χρειάζονται νομίζομεν περισσότερα διὰ νὰ ἐπισημάνουν τὴν βασικὴν διαφορὰν τῶν ἀντιλήψεων καὶ πρὸ παντὸς τοῦ πνεύματος μὲ τὸ ὁποῖον ὁ κ. Ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητημάτων τῶν δύο κυριωτέρων τάξεων τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας. Ἐὰν ἡ διαφορὰ αὐτὴ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀθέλητος ἔκφρασις τῆς στενοχωρίας μεθ' ἧς ὁ ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ προσβλέπει τὰς δυσχερείας τῆς ἰδίας του πολιτικῆς, προδίδει μίαν νοοτροπίαν ἐξόχως ἐπικίνδυνον κοινωνικῶς καὶ ἀπαράδεκτον ἠθικῶς καὶ ἔθνικῶς. Διότι ἂν ἡ τάξις τῶν ἀγροτῶν εἶναι τὸ «χαϊδεμένον μας παιδί», **ἡ τάξις τῶν μισθοσυντηρητῶν δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ νόθον τέκνον τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας.** Περιλαμβάνει πλέον τοῦ 1/3 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, καὶ ἀποτελεῖ τὸ πολιτικῶς ζωηρότερον τμήμα τοῦ Λαοῦ. Αἱ ἀλλεπάλληλοι νομισματικαὶ ἀναπροσαρμογαὶ μας, αὐτὸ κυρίως ἐπληξαν ἕως τώρα. Περὶ αὐτὸ εὐρηται τὸ ἐπίκεντρον τοῦ σημερινοῦ μας κοινωνικοῦ προβλήματος. Ἡ οἰκονομικὴ δυσπραγία τοῦ δὲν εἶναι μόνον ἐπομένως ἔθνικῶς ἀπαράδεκτος, ἀλλὰ ἀποτελεῖ καὶ οἰκονομικῶς τὴν κυριωτέραν ἐξήγησιν τῆς ὑποκαταναλώσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν μαστίζεται ἡ ἐσωτερικὴ ἀγορά. Μόνον δὲ ἀνίδεοι τῶν οἰκονομικῶν θεμάτων δύναται νὰ χωρίσουν κατὰ τομεῖς, ἢ κατὰ ἔτη διαδοχικῆς εὐημερίας, τὰ ἀρρήκτως συνδεδεμένα οἰκονομικῶς συστατικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη ὑπῆρξε στερεώτερον συννηρμολογημένη καὶ πλέον ἔκδηλος παρὰ εἰς τὰς σημερινὰς κοινωνίας. Οὐδεμιᾶς κοινωνικῆς τάξεως ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι νοητὴ χωρὶς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, καὶ οὐδεμιᾶς ἡ ἀπαθλῶσις δὲν εἶναι δυνατὴ χωρὶς νὰ παρασύρῃ εἰς τὸν ὄλεθρον ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν.

«Αἱ μεγάλαι κοινωνίαι - ἔγραφεν ὁ Bagehot - ὁμοιάζουν πρὸς μεγὰλα ὄρη. Ἐγκλείουν ὅλας τὰς γαιολογικὰς μορφάς. Καὶ μία θεωρία ἡ ὁποία δὲν ἀναμετρεῖ συγχρόνως ὅλας, εἶναι κατ' ἀνάγκην βασικῶς ἐσφαλμένη, διότι παραγνωρίζει μίαν κεφαλαιώδη πραγματικότητα».

Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθές ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἐπιπέδου, εἶναι ἀκόμη ἀληθέστερον ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ.

Ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργὸν τοῦ Συντονισμοῦ ἀναμένομεν ἐπομένως νὰ διαψεύσῃ ἐν τῇ πράξει τὰς παραδόξους οἰκονομικὰς θεωρίας τὰς ὁποίας ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου του ἀνέπτυξεν ἐν τῇ Βουλῇ.

Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

Η ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΜΟΥΔΑΣ

Από το έκδοθέν ανακοινωθέν των Τριών, μία φράσις ξεχωρίζει, εις ουσίαν, μέσα εις την αναγκαστικήν άοριστίαν του λοιπού κειμένου :

«Ελπίζομεν ότι εις κατάλληλον χρόνον θα έξευρεθούν ειρηνικά μέσα τα όποια θα ύποβοηθήσουν τας χώρας της Ανατολικής Εύρώπης εν νέου να διαδραματίσουν τον ρόλον των ως έλευθέρων έθνών εις μίαν έλευθέραν Εύρώπην».

Είμεθα βέβαιοι ότι ή φωνή αυτή της Ανωτάτης ήγεσίας του Δημοκρατικού κόσμου, θα άντηχήση ως «φωνή Αρχαγγέλου και σάλπισμα Θεού» εις τας ψυχάς εκατομμυρίων ύποδοϋλων αλλά και εκείνων οι όποιοι έλεύθεροι όντες, σήμερα, δεν έλησμόνησαν υπό ποίας προϋποθέσεις και με ποίας θυσίας, ή έλευθερία των θα διατηρηθί. Η άποκατάστασις της ανεξαρτησίας των χωρών της Ανατολικής Εύρώπης, θα άποκαταστήση την άληθην Ισορροπίαν δυνάμεων εν Εύρώπη. από την όποιαν, και μόνην εν ύστάτη αναλύσει, κατοχυροϋται ή ανεξαρτησία και των λοιπών Εύρωπαϊκών χωρών. Το ότι ή Ρωσία κυριαρχεί στρατιωτικώς και πολιτικώς χωρών όπως ή Τσεχοσλοβακία ή ή Ρουμανία ή ή Βουλγαρία, καθιστά μονίμως έπισημην την θέσιν και των εύρωπαϊκών χωρών. Ειρήνη άληθής εν Εύρώπη δεν θα ήμπορέση έπομένως να άποκατασταθί παρά όταν αι χώραι αύται επανεύρουν την ανεξαρτησίαν των.

Τό ότι, ή άνωτάτη ήγεσία του δημοκρατικού κόσμου, φαίνεται πλέον άποδεχομένη ή όμοθυμωσ την άυτοαπόδεικτον αυτήν άλήθειαν, άποτελεί την καλύτεραν διά τó μέλλον έγγύησιν και κατοχύρωσιν της συνοχής της Ατλαντικής συμμαχίας. Διότι ή συνοχή μιάς συμμαχίας, δεν συντελείται διά της διακηρύξεως γενικών αρχών αλλά διά της συμπτώσεως των άπόψεων των μελών της επί συγκεκριμένων σκοπών, άνταποκρινομένων εις τα πράγματα και δικαιολογούντων την ύπαρξιν της. Αυτό το εΐδους αι «ιδέαι· δυνάμεις» ήρχισαν να έλλείπουν έπικινδύνως από την Ατλαντικήν συμμαχίαν, διότι ή ιδέα της *αντιστάσεως* κατά του Κομμουνισμού Ικανή διά να γαλιβανίξη τον δημοκρατικόν κόσμον τώ 1948 ή

τώ 1950, δεν έχει πλέον την άρχικήν της δύναμιν άφ' ής ήρχισε να γίνεται γενικώς παραδεκτόν ότι ή Ρωσία δεν έχει συμφέρον σήμερα να ώθήση τα πράγματα εις πόλεμον. Δεν ήμποροϋν δέ άνθρωποι όργανισμοί, ως μία μεγάλη συμμαχία, να εργάζωνται με ιδέας τας όποιας αι περιστάσεις ύπερηκόντισαν. Χρειάζονται νέους σκοπούς άνταποκρινομένους εις τας νέας περιστάσεις. Καί αύτάς τας παρέχει τό ανακοινωθέν της Βερμούδας.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Παρήλθον, σχεδόν άπαρατήρητοι από τον Έλληνικόν τύπον, αι δηλώσεις του Αμερικανού Υπουργού των Έξωτερικών εις δημοσιογράφους την 11ην Δεκεμβρίου έ. έ. Χαρακτηρίζουν εν τούτοις κατά τον έπιτυχέστερον τρόπον την Αμερικανικήν πολιτικήν επί ενός ζωτικού θέματος : *των σχέσεων αυτής προς τους Εύρωπαίους συμμάχους*. Αι δηλώσεις αύται έχουν τοιαύτην σημασίαν διά μίαν χώραν ως ή Ιδική μας, ώστε θα μάς άπασχολήσουν εύρύτερον και εις άλλην εύκαιρίαν. Αρκούμεθα σήμερα να ύπομνήσωμεν δύο καιρίας φράσεις του κ. Ντάλλας :

1ον) «Σήμερα εύρηται εν τώ συμφέροντι μας να βοηθήσωμεν ώρισμένας χώρας, άλλ' αυτό δεν μάς δίδει τό δικαίωμα να αναλάβωμεν την διακυβέρνησιν των, να ύπαγορεύωμεν την έμπορικήν των πολιτικήν και να τας μεταβάλλωμεν εις δορυφόρους.»

2ον) «Προσδοκώμεν μίαν δικαίαν κατανομήν των βαρών και προσπαθειών. Αλλά προσπαθοϋμεν να μη είμεθα προπετείς, ή να ζητώμεν από τους άλλους εκείνο τό όποιον θα ήτο άπαραδέκτον εις ήμάς, εάν αι περιοριστάσεις είχαν άντιστραφή. . . . Τό γεγονός ότι ώρισμένοι λεπτομερειακά διαφωνοί έξακολουθοϋν, δεν δικαιολογεί τό να θυσιάσωμεν την φιλίαν διά της επιδιώξεως της έπιβολής. Τοϋτο είναι τοσούτω μάλλον άληθές καθόσον μία τοιαύτη άπόπειρα θα απέβαινε ματαία».

Η μετά κλασσικής σαφηνείας διατύπωσις, της επί του προκειμένου Αμερικανικής πολιτικής, ένθυμίζουσα τους λόγους του Περικλέους περί της Αθηναϊκής κοινοπολιτείας εις τον «Επιτάφειον» άποτελεί σή

μερον την καλύτεραν άπάντησιν τόσον δι' εκείνους οι όποιοι θέλουν να παρομοιάσουν τό Δημοκρατικόν προς τό Ανατολικόν συγκρότημα, όσον και δι' εκείνους οι όποιοι νομίζουν ότι ό καλύτερος τρόπος εξασφαλίσεως της Αμερικανικής φιλίας εΐναι ή έθελόδουλος προσαρμογή εις ό,τι δήποτε λέγεται ή γίνεται εκείθεν του Ωκεανού.

Όσοι έγνωρίσαν εκ του συνεγγυς τον τρόπον καθ' όν εφαρμόζεται εν τη πράξει ή Αμερικανική πολιτική, πρέπει να έχουν διαπιστώσῃ ότι οι λόγοι αύτοί, δεν άποτελοϋν άπλην φρασεολογίαν.

ΑΕΙΟΣ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ

Δεν άμφιβάλλομεν ότι ή Ρωσική Κυβέρνησις θα έκφράση την εύαρέσκειάν της προς τον ένταϋθα Πρεσβευτήν της διά τας μέχρι τοϋδε έπιτυχίας του. Καί θα εΐναι ή εύαρέσκεια αυτή πλήρως δικαιολογημένη άφ' οδ κατάρθωσεν εις τόσο βραχύ χρονικόν διάστημα να φέρη τας περισσότερας των έθνικοφρόνων άθηναϊκών έφημερίδων να άσχολοϋνται τόσον άφειδώς και ό υπό τόσον εύνοϊκόν πνεϋμα με την χώραν του.

Τό πράγμα βεβαίως δεν θα είχε τίποτε τό άξιοπαράτητον, εάν ό ήμερήσιος τύπος έγραφεν εκτός τόπου και χρόνου πραγματείας κοινωνικού ή Ιστορικού περιεχομένου, και δεν άπετέλει — όπως ή σκληρά πραγματικότης τό άπαιτεί — εν από τα σπουδαιότερα όπλα εις τον ψυχρόν πόλεμον τον όποιον διεξάγει ή χώρα μας και ή ανθρωπότης ολόκληρος. Εις μίαν στιγμήν όπου ή Έλλάς έξοπλίζεται μέχρι χρεωκοπίας, όπου έγκαθιστά βάσεις πολεμικές εις τό έδαφος της, και όπου οι ήγέται της δικηρύσσουν εύθαρσώς ότι «δεν άστειϋνται», άποτελεί έλεεινήν ανακολουθίαν τό να καλλιεργήται από αυτούς τους πρωτοπόρους της έθνικής αντιστάσεως ή άποψις ότι «εις τό κάτω - κάτω της γραφής θα δεν εΐναι τόσον φοβερά εις την κομμουνιστικήν κόλασιν». Επί του καιρίου τούτου πνευματικώς και πολιτικώς σημείου ό κομμουνισμός έδημιούργησε ήδη με μίαν άπλην έπίσκεψιν εις την Ρωσίαν σοβαρά έρωτήματα εις τας συνειδήσεις του έθνικού φρονος άναγνώστου. Καί αυτό άποτελεί

μίαν πρώτης γραμμής στρατηγικήν έπιτυχίαν του.

Τό «σύμπλεγμα της άντικειμενικότητος» με τό όποιον ή άστική τάξις αντιμετωπίζει τον άγώνα ζωής ή θανάτου εις τον όποιον εύρίσκεται έμπεπλεγμένη, άποτελεί δι' όσους δεν πιστεύουν εις αυτήν, την καλύτεραν άπόδειξιν της καταπτώσεως της. Ημεϊς όμως τοϋλάχιστον, έπειτα από τον Δΐβριον και την κομμουνιστικήν ανταρσίαν, έπρεπε να είχομεν μάθη ότι ύπάρχουν εις την ζωήν των έθνών στιγμαί διά τας «διαφωτιστικές» έπισκέψεις και έρευνας, όπως ύπάρχουν και στιγμαί όποι οι λόγοι μας και τα έργα μας πρέπει να διέπονται από τας ανάγκας της Έθνικής ασφαλείας.

Αι παρατηρήσεις αύται δεν άφοροϋν βεβαίως ούτε τους έπισκέπτας του Ρωσικού παραδείσου, ούτε τας έφημερίδας όπου δημοσιεύονται αι έντυπώσεις των. Αφοροϋν άποκλειστικώς την κυβέρνησιν ή όποία ώφειλε και *εκέληθη* να δόση καθοδήγησιν. Αντί τούτου απέδειξε μίαν σύγχισιν πρωτοφανή άφίνουσα τους έπισκέπτας να αναχωρήσουν κατόπιν άπ' εύθείας προσκλήσεως της σοβιετικής Πρεσβείας, άπευθύνουσα εκ των ύστέρων έγκυκλίους ότι του λοιπού θα αι έπαφαί των ξένων πρεσβείων πρέπει να γίνονται διά του Υπουργείου των Έξωτερικών, και στέλλουσα «Εμπιστευτικές» οδηγίας εις τας εν τη άλλοδαπή αρχάς μας, όπως άγνοήσουν τους έπισκέπτας.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Η πρωτοφανής καθυστέρησις εις τον διορισμόν Προέδρου του Αρείου Πάγου άποτελεί πλήγμα κατά της Δικαιοσύνης, ιδίως έφ' όσον κατέστη έμφανές, ότι ή καθυστέρησις προήλθεν εκ κομματικών ύπολογισμών. Η Κυβέρνησις εύθύνεται διά τό σημειωθέν άτοπον. Εύθύνεται επίσης διότι επέδειξεν έλλειψιν σεβασμού προς την Δικαιοσύνην και εις άλλας περιπτώσεις.

Η Έλληνική Δικαιοσύνη ύπέστη κατά την περίοδον της κατοχής άμεσα και έμμεσα πλήγματα, παρελθόντα και αύτά άνευ επανορθώσεως, αλλά των όποιων αι συνέπειαι παραμένουν.

Σήμερα θα ήρμοζεν, όπως ή Δικαιοσύνη

τύχη προστασίας και μερίμνης μετά τοῦ μεγαλύτερου δυνατοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν θεμελιώδη προορισμὸν τῆς καὶ τὴν εὐγενή ιστορίαν τῆς.

ΑΙΘΙΟΠΙΑ

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ θὰ ἀνεφθῇ φρονίμως τὸ σχέδιόν του περὶ ταξιδίου του εἰς Αἰθιοπίαν. Χώρα τοῦ μέλλοντος ἡ ἀχανὲς αὐτὴ περιοχή, ἔχει ἀνάγκην κεφαλαίων τὰ ὅποια δὲν διαθέτει ἡ Ἑλλάς. Οὐδὲ περὶ μεταναστεύσεως ἐκεῖ σοβαροῦ ἀριθμοῦ Ἑλλήνων δύναται νὰ γίνῃ σκέψις, διότι δὲν ὑπάρχουν ἐργασίαι πρὸς ἀπασχόλησιν ἐργατικῶν χειρῶν, αἵτινες, ἄλλως τε, ἀφθονοῦν ἐν Αἰθιοπίᾳ. Θὰ εἶναι συνεπῶς πολὺ δυσκολώτερον νὰ παρουσιασθῶν ἐπιτυχία ἐκ τοῦ εἰς Αἰθιοπίαν ταξιδίου, ἀπὸ ὅτι ὑπῆρξαν ἐκ τῆς ἀνά τὴν Γερμανίαν περιοδεύσας.

Ὅ,τι εἶναι περισσότερον ἄξιον μελέτης συνίσταται εἰς ἓν πρόγραμμα *ἐνισχύσεως* τῆς Αἰθιοπίας εἰς τὰς διοικητικὰς ἀνάγκας τῆς καὶ εἰς τὴν δι' ἀριθμοῦ τινος Ἑλλήνων ἐπιστημόνων, μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων, ἱατρῶν, νομικῶν ἐξυπηρέτησιν τῆς κοινωνικῆς προόδου τῆς χώρας.

Ἄλλ' ἐπὶ τούτων ὅλων ἔχουν γίνῃ ἀπὸ μακροῦ πολλοὶ ἔρευναι καὶ ἔχουν σχηματισθῇ ὀγκώδεις φάκελλοι ἀπὸ ἔγγραφα καὶ ἐκθέσεις ἐδικῶν ἀποστολῶν. Ὅ,τι χρειάζεται δὲν εἶναι τὸ νὰ προστεθῇ καὶ μία ἄλλη εἰς τὰς τόσας παλαιότερας, ἀλλὰ νὰ τεθοῦν εἰς κίνησιν με' ὀλίγην περισσοτέραν ζωηρότητα τὰ ἐκπονηθέντα σχέδια ἐργασίας.

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ἡ τεχνικὴ ἐκπαίδευσις ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων θὰ ἀπαιτηθῇ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν κάθε προσπάθειας πρὸς αὐξήσιν τῆς Παραγωγικότητος.

Παραγωγικότης σημαίνει αὐξήσιν τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας ἐκάστου καὶ ἐκάστης ἐπιχειρήσεως.

Ἡ συνεχὴς ἐξέλιξις τῶν τεχνικῶν μέσων καὶ τῶν μηχανῶν, ὥς καὶ τῶν συστημάτων ἐργασίας, καθιστᾷ ἀπαραίτητον τὴν ἀντίστοιχον ἐκπαίδευσιν καὶ τοῦ πλέον πεπειραμένου καὶ εἰδικευμένου ἐργάτου ἵνα παρακολουθῇ τὴν ἐξέλιξιν.

Δεδομένου ὅτι ἡ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσις

εἰς τὴν Χώραν μας ὑστερεῖ γενικῶς, παρίσταται ἀνάγκη σοβαρᾶς καὶ ἐντεταμένης προσπάθειας ἵνα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους συστηματοποιηθῇ ἡ ἐκπαίδευσις ὥς καὶ ἡ μετεκπαίδευσις τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων. Ἐπ' αὐτῆς θὰ στηριχθῇ ἡ αὐξήσις τῆς Παραγωγικότητος τῶν καὶ ἡ ὕλην ἐξυψώσις τῆς στάθμης ζωῆς τῶν.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ

Εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 28ης Νοεμβρίου ὑποψήφιος Βουλευτὴς εἰς τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν Ἐπιδαύρου - Λιμηρᾶς κατήγγελλεν ἐνυπογράφως σειρὰν παρανομῶν καὶ σκανδαλωδῶν ἐνεργειῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησιν του ἀπὸ τῆς θέσεως ἣν κατέχεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ παραίτησις του δὲν ἐγένετο ἀποδεκτὴ δι' οὐκ ἐλόγους ἀνέφερεν . . . ὑπέβαλε ὑποψηφιότητα ὡς Βουλευτοῦ . . . «ἵνα δυνηθῶ νὰ λάβω τοῦλάχιστον τὴν σύνταξίν μου». . . . Καὶ ἡ μὲν «Καθημερινή» δικαίως ἐξεγερθεῖσα ὡς ἐκ τῆς σοβαρότητος τῶν καταγγελλομένων ἐξήτησε «ἐντὸς τῆς ἡμέρας» ὑπεύθυνον διάψευσιν τῶν διατυπωμένων κατὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν κατηγοριῶν. Ἡ δὲ διάψευσις δὲν εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ ἔτι χειρότερον: οὐδεὶς ἐξενίσθη ἐκ τοῦ ὅτι ὑποψήφιος βουλευτὴς προέβαλε μετὰ τῆς ἀπροκαλύπτου ἀφελείας ὡς δικαιολογίαν τῆς ἀποφάσεώς του νὰ γίνῃ πατὴρ τοῦ Ἐθνους, τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σύνταξίν του! Κατὰ τὰ βασικὰ ἀξιώματα τῆς δημοκρατικῆς ζωῆς, τὸ ἀποδύεσθαι εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀποτελεῖ τὴν ὑφίστην ἀπόφασιν αὐτοθυσίας ἐνὸς πολίτου ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ δι' ἣν δικαίως ὑπερηφανεύεται. Κατὰ τὴν ἐπόχην τῆς «φασιοκρατίας», ἡ ἐνεργὸς εἰς τὰ κοινὰ ἀνάμειξις ἱκανοποιεῖ ἴσως τὴν ματαιοδοξίαν ἢ τὰ συμφέροντα πολλῶν πολιτευομένων, οὐδέποτε ὅμως ἀνομολογεῖτο μετὰ παρησίας.

Τὸ ὅτι σήμερον τοιαῦτα ὁμολογία περνοῦν ἀπαράτηρητοι καὶ προβάλλονται δημόσια, χωρὶς καὶ νὰ στιγματίζωνται, διαγράφει τὴν ἀπόστασιν τὴν ὁποίαν ἔκτοτε διηλύσαμεν.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΚΙΟΜΜΑ

Δὲν δύναται σοβαρῶς νὰ ἀμφισβητηθῇ ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Στρατάρχου Πατάγου ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικὴν τῆς σημαντικὰ ἐπιτεύγματα. Τὸ ὅτι εἰς ἓνα προκαταρκτικὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ἔργου τῆς, εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους τῆς διακυβερνήσεως τοῦ τόπου, οἱ κυριότεροι ἀγορηταὶ τῆς ἐν τῇ Βουλῇ τὰς ἐξήραν καὶ πέραν ἀκόμη τοῦ ὁρίου τοῦ ἀληθοφανοῦς, δὲν ἀποτελεῖ παράπτωμα. Ὅτι ὅμως ἐν τῇ νεανικότητι τῆς ὁμῆς καὶ τοῦ στόμου τῶν, κατεδίκασαν *συνλήβδην δλόκληρον τὴν πρὸ αὐτῶν Ἑλλάδα*, τῆς ὁποίας καὶ ἡ Διεθνὴς πίστις, καὶ ὁ Στρατὸς καὶ ἡ Οἰκονομικὴ ἀνόρθωσις δὲν φαίνεται κατ' αὐτοὺς νὰ ἀρχίξῃ παρὰ ἀπὸ τῆς ἀνόδου τῶν εἰς τὴν ἀρχήν, προδίδει μίαν ἀληθῶς παιδικὴν ἀπλοσύτησιν τῆς κρίσεως, καὶ μίαν ἔλλειψιν κοινοβουλευτικῆς ἀβρότητας ἀπαραίτητον ἐν ἐν τούτοις διὰ τὴν ὁμαλὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτικοῦ βίου.

«*Ἡ τήρησις τῶν τύπων*—ἔγραφεν ὁ Bolingbroke—*ἀποτελεῖ ἐν τῇ δημοσίᾳ ζωῇ προστασίαν κατὰ πάσης καταχρήσεως τῶν ἐλευθεριῶν ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἀβρότης καὶ ἡ εὐπρέπεια ἐξασφαλίζουν τὴν ἰδίαν προστασίαν ἐν τῇ ἰδιωτικῇ βίῳ*».

Τὸ νὰ ἀναγνωρίζεται δέ, εἰς ὅτι δήποτε ἐκ τῶν συντελουμένων, ἡ συμβολὴ τῶν προκατόχων κατέστη πλέον *ρητορικὸς κανὼν* εἰς τὰς προηγμένας πολιτικῶς χώρας καὶ ἀποτελεῖ ταῦτοχρόνως ἔνδειξιν ἀνωτέρας φρονήσεως ὅσον καὶ ἀβρότητας κοσμοῦσης τὰ πολιτικὰ ἥθη.

Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει οὐδενὸς παρελθόντος ἡ «δικαίωσις». Ὅ,τι ὅμως θεωροῦμεν θεμελιώδες εἶναι, ἡ ἀποκατάστασις παρ' ἡμῖν πλέον πολιτισμένων πολιτικῶν συνθηκῶν, ἀνευ τῶν ὁποίων ὁ κοινοβουλευτικὸς βίος μοιραίως ἐκχυδαίζεται καὶ ἐκπίπτει.

Καὶ ἡ μὲν ἀμέσως τῆς σημερινῆς προηγηθεῖσα πολιτικὴ κατάσταση δὲν ἡμέλησε διὰ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ ἐκπροσώπων τῆς, νὰ ἐγείρῃ τὴν φωνήν τῆς. Ἐμείνεν ὅμως βωβὴ ἡ φωνὴ ἐνὸς ἄλλου—*τοῦ μεγαλύτερου*—συντελεστοῦ τῆς μεταπολεμικῆς ἀναδημιουργίας τῆς Ἑλλάδος: *τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος*.

Δὲν εἴμεθα ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἀγνοοῦμεν οὔτε τὰ σφάλματα τὰ ὁποῖα διεπράχθησαν κατὰ τὴν περίοδον 1946—51, οὔτε τὰ βασικὰ θέματα ἀναδημιουργίας τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τούτου ἡ τότε κυβερνήσασα πολιτικὴ κατάσταση δρεῖλει σήμερον νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἂν θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ παίζουσα ρόλον σημαντικὸν ἐν τῇ δημοσίᾳ ζωῇ. Ἀλλ' ὅχι μόνον τὸ αἶσθημα τῆς στοιχειώδους ιστορικῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ καὶ τὸ καθήκον διαφυλάξεως μιᾶς οὐσιώδους πολιτικῆς δυνάμεως ἐν τῇ χώρᾳ ἀπαιτοῦν ὅταν γίνεται λόγος περὶ παρόντος καὶ παρελθόντος, νὰ μὴ παραγνωρίζεται, ἀσχέτως προσώπων καὶ καταστάσεων ἡ συμβολὴ τοῦ *Λαϊκοῦ Κόμματος* εἰς πᾶν ὅ,τι ἔγινε κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἐν τῇ χώρᾳ μας. Οὐδενὸς προβολέως ἡ ἐκτυφλωτικὴ διαφήμισις εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ ἀπωθήσῃ τελικῶς εἰς τὴν σκιάν ὅσα ἀποφασιστικὰ ἔγιναν τότε διὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τοῦ σημερινοῦ Στρατοῦ τὰ θεμέλια, καὶ τοῦ Προγράμματος ἀνασυγκρο-

τήσεως ή κατάρτισις, και τοῦ Προϋπολογισμοῦ ή ἐν μέσῳ τῆς πολεμικῆς λαίλαπος χαλιναγωγῆσις και ή ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος κινητοποίησης τῆς Διεθνούς κοινῆς γνώμης εἰς τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη, και τῆς Ἀμερικανικῆς βοήθειας ή εξασφάλισις, και ή συνένωσις τοῦ Ἐθνικόφρονος πολιτικοῦ κόσμου, και τῶν ἐργατικῶν σωματοείων ή ἐκκαθάρισις και τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ή λειτουργία, και τῶν Ἰταλικῶν ἐπανορθώσεων ή ἀξιοποιήσις και τῆς εἰσόδου εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν συμμαχίαν ή εξασφάλισις, και ή προπαρασκευὴ τῆς μετὰ τῆς Γιουγκοσλαυίας συνεννόησεως, ἦσαν ἔργα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Ἔργα χιλιάκις τότε δυσχερέστερα, διότι συνετελοῦντο ἐν μέσῳ τῶν σφαδασμῶν τῆς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας, και μέσα εἰς ἐν διεθνὲς κλίμα ἀδιαφορίας ἐλάχιστα ἀπέχον τῆς συνοδοιπορίας.

Περισσότερον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅμως, τὸ Λαϊκὸν Κόμμα ἀπετέλεσε τότε τὴν κυριότεραν φάλαγγα ἀντιστάσεως, τὸ πολιτικὸν ὑπόβαθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη ὁ Στρατὸς διὰ τὴν νικῆσιν. Εἰς μίαν στιγμὴν οὗτου πράγματι—ὅπως ἔγραψεν ὁ Ranke,—*«μόνον αἱ ἀπόλυτοι ιδέαι εἶναι ἰσχυραὶ ἐν τῷ κόσμῳ»*, τὸ Λαϊκὸν Κόμμα μὲ τὸν τυφλὸν Ἐθνικὸν φανατισμὸν του, ἐκράτησεν πυκνὰς τὰς τάξεις τῆς Ἐθνικῆς Ἑλλάδος και δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ παραπλανηθῇ, ἀπὸ τὰ κηρύγματα τῆς κοπώσεως και τοῦ συμβιβασμοῦ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχον παρασυρθῇ πλείστοι ἐκ τῶν ἐπικριτῶν του, τινὲς τῶν ὁποίων μάλιστα εὗρον παραδόξως θέσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως.

Οὐδεὶς πόλεμος, και ἀκόμη ὀλιγότερον ὁ πόλεμος τοῦ συνησιωμένου ἐσωτερικοῦ και ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, εἶναι ἀπλῶς τεχνικὴ στρατιωτικὴ ὑπόθεσις. Θέτει εἰς κίνησιν ὅλας τὰς μυχίας δυνάμεις αἵτινες συντάσσουσιν τὴν πολιτικὴν θέλησιν μιᾶς χώρας και δι' αὐτὸ εἶναι πρὸ παντὸς ἄλλου θέμα πολιτικόν. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ τῶν ἔτων 1946—50, ἦλθον σιγμὰι ἀφάτου ἀγωνίας, ὅπου ή θέλησις αὐτὴ ἐκινδύνευσε νὰ γονατίσῃ χάρις εἰς ὑπαιτιότητάς ἄλλας.

Εἰς αὐτὰς τὰς μεγάλας στιγμὰς ἐγίνε κατὰ πολὺ μεγαλύτερον και ἀπὸ τὰ ὕδατοφράγματα και ἀπὸ τὴν τροφοδότησιν τῆς οἰκονομίας μας μὲ πιστώσεις. Καὶ ὅσοι συμμετέσχον εἰς αὐτό, δικαιοῦνται κάποιαν ἄλλαν θέσεως ἀπὸ τὸν *«φαναλοκρατικὸν παλαιοκομματισμὸν»* εἰς τὸν ὁποῖον συλλήβδην προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἐνταφιάσῃ ή ρητορικὴ και ὁ στόμφος τῶν διαδόχων των.

Ἐάν, δικαιοθὲν ἱστορικῶς και Ἐθνικῶς, τὸ Λαϊκὸν Κόμμα ἡττήθη ἔπειτα πολιτικῶς, αὐτὸ ἀποτελεῖ θέμα ἰδικόν του ἀπὸ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ ὁποῖου θὰ κριθῇ ή περαιτέρω σταδιοδρομία του. Τῆς ἱστορίας ὅμως ή ἐτυμηγορία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτό.

Ἐχει και ή λήθη τοὺς κανόνες τῆς δικαιοσύνης της. Ἐν ὀνόματι αὐτῆς εἰσήγαγε τὸ ἔθνικὸν «κατηγορῶν» ἐναντίον τῶσων και τῶσων ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ὀλίγου δεῖν νὰ ἐξαλείψουν τοῦ χάρτου τὴν Ἑλλάδα. Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον ἐπομένως σήμερον, ἀπλῶς διὰ νὰ τροφοδοτῇ ή αὐταρέσκεια ἐνὸς παθολογικοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, *νὰ πληγώνωνται τὰ αἰσθήματα τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τοῦ Λαοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον φέρει εἰς τὰ στήθη του δικαίως τὴν ὑπερηφάνειαν δι' ὑπῆρξεν ή προφυλακὴ τῆς ἔθνικῆς ἀντιστάσεως κατὰ τὰς μεγαλυτέρας στιγμὰς τῆς συγχρόνου ἱστορίας μας.*

Π.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

Ἀπολύσεις παλαιῶν ὑπαλλήλων — Προσλήψεις νέων

Ὁ νόμος 2500/1953 ἀπέβλεπε, ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν ἐξυγίανσιν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ἀφ' ἐτέρου δέ, και κυρίως, εἰς τὴν μείωσιν τῶν δαπανῶν τοῦ Προϋπολογισμοῦ.

Ὅταν κατετέθη πρὸς συζήτησιν, εἶχομεν τονίσῃ ὅτι οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος ἐκ τῶν δύο τούτων ἀντικειμενικῶν σκοπῶν θὰ ἐπετυγχάνετο διὰ τῆς προβλεπομένης διαδικασίας και ὅτι ή ὀρθὴ λύσις συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἀναδιαρθρωθῇ προηγουμένως ή διοικητικὴ μηχανὴ κατὰ τρόπον ὀρθολογιστικώτερον και πρακτικώτερον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περικοπῇ ἔπειτα ὅ,τι ἀπεδεικνύετο ἀληθῶς ἀχρηστον, ή πολυδάπανον.

Και ὥς πρὸς μὲν τὴν *«ἐξυγίανσιν»*, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ἐπανεέλθωμεν ὅταν ὀλοκληρωθῇ ή ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὰς οἰκονομίας, εἰς ἃς και κυρίως ἀτέβλεπε ή καταφανὴς προθύμετος διαδικασία τοῦ νόμου ήμπορεῖ ἀπὸ τοῦδε νὰ λεχθῇ ὅτι αἱ στηριχθεῖσαι ἐπ' αὐτοῦ ἐλπίδες δὲν πρόκειται νὰ ἐπαληθεύσων. Οὔτε ἦτο ἄλλως τε δυνατόν νὰ ἐπιτευχθοῦν οἰκονομαὶ σοβαραὶ μὲ ποσοτικὸν ἀπλῶς περιορισμὸν τῶν θέσεων, κατὰ Ὑπουργεῖον ἀδιάφορον κατὰ ποῖον κριτήριον, χωρὶς νὰ ἐπιχειρηθῇ προηγουμένως ὀργανικὴ ἀναδιάρθρωσις τοῦ ὅλου κρατικοῦ μηχανισμοῦ, ἥτις θὰ ὑπεδείκνυε ποῖαι λειτουργίαι εἶναι περιτταί, ποῖαι ἄλλαι θὰ ἔδει νὰ συγχωνευθοῦν κ.δ.κ. Ἦτο προφανὲς ὅτι, κατὰ τὸ ἐφαρμοζόμενον σύστημα, τὰ δημιουργούμενα κενὰ ταχέως θὰ ἀνεπληροῦντο ἀπὸ τὰς νέας ἀνάγκας,—ἀληθινὰς ή προσποιητάς—τὰς ὁποίας καθημερινῶς ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ή κυβέρνησις. Οὕτω, ἐν ὧ τὰ διάφορα Ὑπουργεῖα ἤρχισαν ἀπὸ τινος νὰ ἀνακοινοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν περικοπτομένων θέσεων, ἀλλεπάλληλοι νόμοι προβλέπουν τὴν δημιουργίαν νέων. Ἀπλοῦν φυλλομέτρημα τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δίδει ἀνάγλυφον τούτου εἰκόνα: Νομοσχέδια «περὶ προσλήψεως ἐιδικῶν συμβούλων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Οἰκονομικῶν» «περὶ αὐξήσεως τῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν σχολείων μέσης ἐκπαιδεύσεως» «περὶ συγκροτήσεως παρὰ τῷ Πατριωτικῷ Ἰδρύματι Κ.Π.Α. ὑπηρεσίας προστασίας μητρότητος και βρέφους εἰς τὴν ὑπαιθρον», «περὶ συστάσεως θέσεως ἐκτάκτου μετानαστευτοῦ ὑπαλλήλου παρὰ τῇ Βασ. Πρεσβείᾳ ἐν Ρίῳ Ἰανείρῳ» «περὶ στατιστικῆς ὑπηρεσίας» «περὶ ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης» κλπ. κλπ.

Ἐνῶ δὲ ἀπὸ 1-10-53 κατὰ τὸν νόμον 2500 ἐθεωροῦντο ὡς ἀπολυθέντες οἱ ἐπὶ συμβάσει και ἐκτοκτοὶ ὑπάλληλοι τῶν Ὑπουργείων και τῶν Νομικῶν Προσ. Δημοσίου Δικαίου, τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων ὡς ὀριστικῶς ἀπολυθέντων ἀνέφερε ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ εἰς τὴν Βουλὴν, δι' ἐπακολουθησάντων Διαταγμάτων, βάσει τῶν ἀριθ. 8 και 13 τοῦ ν. 2500 *διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ οἱ εἰδικοὶ* περὶ προσλήψεως ἐκτάκτων και ἐπὶ συμβάσει ὑπαλλήλων νόμοι τῶν καθ' ἕκαστον Ὑπουργείων (Ε.Κ. 250 και ἐπόμενα 297, 298 κλπ.).

Τὴν κατάστασιν αὐτὴν συνοψίζει ἀριστα τὸ ὑπ' ἀρ. 389/1953 Πρακτικὸν τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου τροποποιήσεως τοῦ Ε. Ο. Τ. Παμψηφεί οἱ Α. Σ. Δ. Υ. ἐγνωμάτευσεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ἑξῆς:

«... ὅταν δὲ τοιοῦτον μέτρον (τοῦ ν. 2500/53 περὶ ἀπολύσεως τακτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων) λαμβάνεται διὰ δημοσίας ὑπηρεσίας, δὲν νομίζω ὅτι εἶναι ὀρθὸν παραλλήλως νὰ θεωρεῖται δι' ἐτέρων διατάξεων ἀντίθετον μέτρον».

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰς ἰδρυσμένας θέσεις εἶναι προῖδν νέων ἀναγκῶν και ὡς ἐκ τούτου ἀποραίτητοι. Δι' αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἀπετέλει ἀπαράδεκτον προχειρολογίαν τὸ νὰ στηριχθῇ ή προσπάθεια περιορισμοῦ τῶν διοικητικῶν δαπανῶν εἰς ἀπλὰ ποσοτικὰ κριτήρια κατὰ Ὑπουργεῖα, κλάδους και βαθμούς. Ὁ περιορισμὸς αὐτῶν δὲν θὰ ἐπέλθῃ και τὸ Κράτος δὲν θὰ στοιχίξῃ ὀλιγότερον εἰς τοὺς πολίτας του, παρὰ ὅταν τὸ σύνολον τῆς Κρατικῆς μηχανῆς ὑποβληθῇ ἐκ βάθρων εἰς μελέτην σοβαρῶν και πρακτικῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιδιώκουν *ὄχι ἀπλῶς ἐντυπώσεις ή θύματα*, ἀλλὰ ἀληθῶς ὀρθολογιστικὴν ἀνασύνταξιν.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΣΩΜΑ

(Επὶ τοῦ Σχεδ. Νόμου περὶ καταστάσεως τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν γνωμοδότησις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 235/1953)

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Νόμου «περὶ καταστάσεως τῶν Δικαστικῶν Λειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων ἐν γένει» κληθεῖσα ἡ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ τῶν ΔΙΚΑΣΤΩΝ τοῦ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ, μὲ τὸ λ μ η ν καὶ π α ρ ε η σ ί α ν διεκήρυξε ὅτι «τὸ καταρτισθὲν καὶ κῆρος νόμου μέλλον νὰ περιβληθῇ σχέδιον δὲν ἀντιμετωπίζει κανὲν ἐκ τῶν βασι-» κῶν προβλημάτων, ἀλλὰ ἀκολουθοῦν νέαν τακτικὴν περιλαμβάνει διατάξεις παρε-» χοῦσας σαφῆ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸν δικαστὴν δὲν ἀντιλαμβάνεται ὡς αἰ ν δ ρ α » β α σ ι λ ι κ ὸ ν ἀλλ' ὡς τὸν τῆς τελευταίας βαθμίδος ὑπάλληλον».

Ἡ παρούσα Κυβέρνησις ἐπιζητοῦσα νὰ ἐπιδείξῃ ρωμαλεότητα, διὰ τῆς ἀνα-τροπῆς τῆς ὑφιοταμένης καταστάσεως πραγμάτων, εἶδεν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἀπαντήσῃ τοῦ σώματος τῶν δικαστῶν τὸ εἰς ἄνδρας προσήκον θάρρος νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὸν ἐπιχειρούμενον ὑποβιβασμὸν τῆς δικαιοσύνης εἰς ἐπουσιώδους καὶ δευτερευούσης σημασίας λειτουργίαν, καὶ τὴν γενομένην μεταχείρισιν τῶν λειτουργῶν τῆς ὡς ἀπλῶν ὑπαλλήλων πειθνίων εἰς τὰς διατάξεις τῆς.

Οὕτω πράξαντες οἱ δικασταὶ τῆς Ὀλομελείας τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐκφρά-ζοντες ἀσφαλῶς ὁμοίας ἀντιλήψεις καὶ τοῦ συνόλου τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος, δὲν προστατεύουν μόνον ἑαυτοὺς. Ὁρθώσαντες τὸ ἀνάστημά τῶν εἰς τὰς παρὰ τὸ Σύν-ταγμα ροπὰς τῶν Κυβερνώντων, προστατεύουν τῆς κοινωνίας τὸ θεμέλιον, οἷα ἡ Δικαιοσύνη, τὴν ὁποίαν ἐξασφαλίζει τὸ ἀνεξάρτητον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἐξουσίαν τῶν λειτουργῶν τῆς, ὅχι μόνον εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ τὴν σταδιοδρο-μίαν τῶν.

Ὁ χεимаζόμενος Ἑλληνικὸς Λαὸς δὲν θὰ λησιμονήσῃ τὸ ΟΧΙ αὐτὸ τῶν δικαστῶν. Τὸ ΟΧΙ τῶν φρουρῶν τοῦ Συν)τος Δικαστῶν, θὰ ἀντηχήσῃ μεγαλόστομον ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἑλλήνας.

Ἐκαστος πολίτης φρουρὸς τοῦ Συν)τος, ὡς αὐτὸ ἐπιτάσσει ἐν ἄρθρ. 114, ἅς τὸ ἔχη ὑπ' ὄψει τοῦ εἰς τὸν τομέα του κατὰ πάσης παρεκβάσεως καὶ παρεμβάσεως. Τίμημα θὰ εἶναι ἡ χαρὰ τῆς νίκης καὶ ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὸν ο ἰ ο ν δ ἡ π ο τ ε φ ὅ β ο ν.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

(Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἀεροπορίας)

Πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν σχετικῶς μετὰ τὴν δίκην τῆς Ἀεροπορίας, πρὸ ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τελειωτικὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀπόφασιν τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν Τύπον.

Ἐλησιμονήθη ὅμως ἐν τὸ πάντων ο ὑ σ ι ὦ δ ε ς, εἰς Κ ρ ά τ ο ς ὁ ρ γ α ν ω -μ ἔ ν ο ν καὶ ὅ χ ι ἀ σ ύ ν τ α κ τ ο ν :

Ἡ αὐτόνομος καὶ ἀνεξάρτητος κατὰ τὸ Σ ύ ν τ α γ μ α Δικαστικὴ ἐξου-σία, καὶ αἱ πράξεις τῆς, τὰς ὁποίας συνιστῶσιν αἱ ἀ π ο φ ά σ ε ι ς τῆς.

Πρὸ τῶν τελειωτικῶν ἀποφάσεων τῆς Δικαστικῆς ἐξουσίας, σιγῶσιν εἰς τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη οἱ πάντες, διότι ἡ ἀπὸ 2500 χιλιάδων ἐτῶν διακηρυχθεῖσα ἀρχὴ «Res judicata pro veritate accipitur» ἦν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον πρῶ-τοι ἀποδεχθῆ κατὰ ῥῆσιν τοῦ Δημοσθένους «ὦ ν ἂ ν ἄ π α ξ γ έ ν η τ α ι δ ί κ η μ η κ έ τ ι ἐ ξ εἶ ν α ι κ ρ ί ν ε σ θ α ι» ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ κοινὴν συνεί-δεισιν τῶν Λαῶν.

Πηγάζει ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀπὸ τὴν σταθερὰν καὶ διαρκῆ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι συγκροτοῦσι τὰς κοινωνίας, πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς Τάξεως, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀντλοῦν τὴν δύναμιν τῶν αἱ δικαστικαὶ ἀπο-φάσεις.

Ἐναντὶ τῆς παντοδυναμίας τῆς πολλάκις παραπαιούσης πολιτικῆς ἐξουσίας (Νομοθετικῆς καὶ Ἐκτελεστικῆς) τὰ δικαστήρια διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἀντιτάσ-σουν τὴν ἀνωτερότητα τῆς Κοινωνικῆς καὶ Νομικῆς τάξεως.

«Ὅσο περισσότερον ὑπερασπίζομεν τὴν Δικαστικὴν ἐξουσίαν καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς, τόσο περισσότερον ἀνυψώνομεν τὴν δύναμιν τῆς σκέψεως ἔναντι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως» γράφει ὁ καθηγητὴς Ripert.

Τοῦτο ἐξηγεῖ, τὸ πράγματι παράδοξον γεγονός, ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἡ Δι-καιοσύνη, ἀπονεμομένη διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων, ἐγένετο ἀτιληπτὴ καὶ παραδεκτὴ ὡς ἔννοια ἀνωτέρα τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Δικαίου, διότι ἐκ τοῦ κράτους τῶν ἰδεῶν διὰ μέσου τῶν πραγματικῶν γεγονότων τὸ Δίκαιον λαμβάνει σάρκα καὶ ὅσπ. Μόνον ὁ σεβασμὸς τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων συντελεῖ εἰς τὴν τήρησιν τῆς κοινω-νικῆς πειθαρχίας ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὴν προαγωγὴν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικό-τητος, διότι ἄλλως ὡς λέγει ὁ Beudant «Les peuples qui n' acceptent pas la discipline subissent tôt ou tard la discipline de la force».

Αἱ ἀνωτέρω δυνάμεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ αὐθεντία καὶ τὸ κῆρος τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἀποτελοῦν ἐγγύησιν τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας τῶν πολιτῶν καὶ τῆς κοινωνίας. Αὗται ἐμποτίζουν τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἔχουν δημιουργή-ση τὴν Ἡθικὴν φρυσιογνωμίαν τῶν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν.

Ἐναντὶ τῶν συνειδητῶν ἢ καὶ ἀδελήτων, πολιτικῶς ἐπηρεασμένων ἀπόψεων ὡς ἐξετέθησαν ἐν τῇ Βουλῇ πρὸ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης καὶ μετὰ τὴν ἀπόφα-σιν καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν ὀνόματι τῆς Κοινῆς Γνώμης διεγείροντος τὰ πλήθη Τύπου, δύναται ἀφόβως ἡ Δικαστικὴ ἐξουσία ν' ἀπαντήσῃ μετὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἀγγλοῦ Ἀρχιδικαστοῦ Coke πρὸς τὸν Ἰάκωβον τὸν Ι «Quod Rex non Debet esse sub homine, sed sup Deo et Lege» ἰσχύουσαν καὶ διὰ τὰς Λαϊκὰς αὐτὰς Μεγαλειότηας τῆς ἐποχῆς μας.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑ

Ἡ κυκλοφορία νέου νομίσματος, διὰ τῆς περικοπῆς τῶν τριῶν μηδενικῶν, ἡ διὰ τὴν ὁποίαν ἀπόφασιν δὲν εἶχε αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν αἰφνιδιαστικὸν χαρακτήρα εἰς ὃν ἀρέσκειται ἰδιαιτέρως ὁ κ. Μαρκεζίνης, μᾶς καθιστᾷ λίαν σκεπτικούς, τὸσον διὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ μέτρου, ὅσον καὶ διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς προσαρμογῆς τῆς οἰκο-νομίας μας.

Καὶ δὲν ὁμιλοῦμεν οὔτε περὶ τῶν τεχνικῶν οὔτε περὶ τῶν λογιστικῶν ἀνωμαλιῶν τὰς ὁποίας συνεπάγεται ἀναποφεύκτως τὸ μέτρον καὶ δὲν θίγομεν οὕτω τὸ ζήτημα τῆς δαπάνης, εἰς ἐποχὴν οἰκονομικῶν, διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν μεταλλικῶν κερμάτων.

Βεβαίως κάποτε θὰ ἔπρεπε πρὸς εὐκολίαν τῶν συναλλακτικῶν ἀναγκῶν τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Κοινοῦ, νὰ περιορισθῇ ὁ ὄγκος τῆς νομισματικῆς μας κυκλοφορίας,

φρονούμεν όμως ότι αν και η σκέψις ή ύπαγορεύσατο τὸ μέτρον εἶναι κατ' ἀρχήν ὀρθή, ή εφαρμογή της ή ἄμεσος εἶναι πρόωρος.

Και ἐξηγούμεθα : Ὁ κόσμος κατόπιν τῶν ἀλλεπαλλήλων, ἀποτυχουσάν μέχρι στιγμῆς ἀποπειρῶν σταθεροποιήσεως τῆς δραχμῆς, εἶναι ψυχολογικῶς ἀνέτοιμος νά δεχθῇ με ἐμπιστοσύνην τὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον αὐτόματον περιορισμόν τῆς κυκλοφορίας, ή δὲ ἀντιδράσις του ὑπῆρξεν ἄμεσος, διὰ τῆς ἀθρόας ἀγορᾶς χρυσῶν λιρῶν, με συνέπειαν τὴν ἀνατίμησιν τῆς χρυσῆς λίρας εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν 320.000 εἰς 8 εὐρίσκεται τὴν στιγμὴν καθ' ἣν γράφεται τὸ παρόν. Καὶ δὲν δικαιούται ὁ κ. Μαρκεζίνης ν' ἀντιτάξῃ τὸ σὺνηθες ἐπιχείρημά του, ὅτι ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν τιμὴν τῆς χρυσῆς λίρας, ὅταν ἐκθέτων ἐν τῇ Βουλῇ τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἰσχυρίζετο ὅτι ἀκαταμάχητον τεκμήριον τῆς ὀρθοδοξίας της καὶ τῶν ἐπιτυχῶν ἀποτελεσμάτων της, ἦτο - διότι δὲν εἶναι πλέον - καὶ ή σταθερότης της τιμῆς τῆς χρυσῆς λίρας, διατηρηθεῖσα ἀπὸ μηνῶν ἄνευ ἐπεμβάσεως τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐὰν ἀκόμη, τότε εἶχε δίκαιον, ἔπαυσε νὰ τὸ ἔχῃ τώρα, διότι ὁ ἔλεγχος τῆς τιμῆς τῆς χρυσῆς λίρας εἶναι ἀνέφικτος σήμερον, ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Τραπεζῆς διὰ τοῦ εἰς λίρας ἀποθέματος της καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὸ παρόν, ὁπότε λόγω καὶ τῆς ἐποχῆς ή κυκλοφορία τῶν δραχμῶν εἶναι καὶ πυκνότερα καὶ ταχύτερα. Ἄν αὐτὸ ἐπεδιώκετο ή ἐπιτυχία ὑπῆρξε πλήρης.

Οἱ λόγοι τῆς τοιαύτης ἀντιδράσεως εἶναι πολλοὶ καὶ ποικίλοι· θ' ἀναφέρωμεν δὲ ἐνδεικτικῶς τινὰς τούτων, ἵνα μὴ νομισθῇ ὅτι αἱ παρατηρήσεις μας ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸ νέον νόμισμα στηρίζονται ἐπὶ ἀοριστιῶν καὶ ἀποτελοῦν ἐθελημένως κακόπιστον κριτικὴν. Καὶ εἶναι οὗτοι :

Πρῶτον. Τὸ γεγονὸς ὅτι ή τιμὴ τῆς χρυσῆς λίρας ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ νέου νομίσματος δὲν ἀντρεπέτο ή μέχρι τοῦδε ἰσορροπία, θὰ ἔπρεπε νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν τριακοσίων (300) νέων, ὧν ἄς τὰς ὀνομάσωμεν δραχμῶν, βάσει τῆς parité (10 δολ. πρὸς λίραν περίπου) με ἀντίστοιχον προπολεμικὴν τιμὴν δραχμῶν χιλίων (1000). Θὰ λεχθῇ ὅτι οἱ παράγοντες οἱ συντελοῦντες εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς τιμῆς τῆς χρυσῆς λίρας εἶναι τελειῶς διάφοροι τῶν προπολεμικῶν. Βεβαίως καὶ εἶναι. Ἀλλὰ τὸ πολὺ κοινὸν ἢ τοὺς ἀγνοεῖ, ὅπως τῷ ὄντι συμβαίνει ή δὲν ὑπείσχεσθαι εἰς τὰ μυστήρια τῶν διαφόρων οἰκονομικῶν συνδυασμῶν, διὰ τὰ ὅποια ἀδιαφορεῖ καὶ τὰ ὅποια τοῦ προκαλοῦν τρόμον, ἀρκοῦμενον εἰς τὴν ἀπλοϊκὴν, λαυθασμένην ἔστω, ἰδέαν του, ὅτι εἶναι μοναδική εὐκαιρία ν' ἀγοράσῃ χρυσὰς λίρας εἰς τὸ τρίτον καὶ ὀλιγώτερον τῆς προπολεμικῆς ἀξίας των. Καὶ ἐφόσον μέχρι στιγμῆς ή πείρα τοῦ ἔδωκε σκληρὸν μάθημα, πραγματοποιεῖ τὴν ἰδέαν του καὶ δὲν πείθεται με κανένα τρόπον περὶ τοῦ ἐσφαλμένου ὑπολογισμοῦ του, ἐπιχείρημα, τὸ ὅποιον καὶ ὁ γράφων ἐκ πεποιθήσεως ἐχρησιμοποίησεν εἰς τοιαύτην περίπτωσιν.

Δεύτερον. Διότι διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ χαρτονομίσματος ὁ λαὸς ὑποβλέπει ἔμμεσον αὖξιν τῆς κυκλοφορίας, ἐκτὸς τῆς αὐξήσεως της, διὰ τοῦ ποσοῦ τῶν μεταλλικῶν κερμάτων, τὰ ὅποια δὲν θὰ ὑπολογίζονται εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς.

Τρίτον. Διότι μέχρι σήμερον μεθ' ἐκάστην νέαν ἀναπροσαρμογὴν ὁ λαὸς εἶδε ἀνατρεπομένην τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἀγοραστικῆς του δυνατότητος, πρᾶγμα τὸ ὅποιον, χωρὶς νὰ εἴμεθα Κασσάνδραι, πολὺ φοβούμεθα ὅτι θὰ συμβῇ καὶ τώρα, διότι οἱ φορεῖς τοῦ Ἐμπορίου ἐπωφελοῦμενοι, θὰ προβοῦν εἰς αὖξιν τῶν τιμῶν των, ἀσήμαντον ἐν σχέσει πρὸς τὸ νέον νόμισμα, διὰ ψυχολογικοὺς λόγους, σημαντικωτάτην όμως ὡς πρὸς τὸ παλαιόν. Ἀφίνομεν ὅτι ἐκ τῆς ρυθμίσεως ταύτης πολλὰ δεκατικά τῆς δραχμῆς εὐχερῶς διὰ τὴν εὐκολίαν δῆθεν τῶν συναλλάσσοντων, θ' ἀποβοῦν καὶ ταῦτα εἰς ὄφελος τῶν μεταπρατῶν.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις. Καὶ δὲν εἶναι δυστυχῶς ταῦτα προσωπικαὶ γνώμαι τοῦ γράφοντος, ἀλλὰ ἐκδηλοὶ ἀνησυχίας τοῦ κοινοῦ ποικιλοτρόπως φθάνουσαι μέχρι τῆς ἀκοῆς μας.

Ὅθεν φρονούμεν ὅτι ή ἐφαρμογή τοῦ μέτρου, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, εἶναι πρόωρος καὶ θὰ ἔπρεπε ν' ἀναβληθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον καὶ εὐθετώτερον, ὁπότε ἂν τὰ σχέδια τῆς Κυβερνήσεως ἐστέφοντο ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὡς ubi et orbi διεκηρύχθη, θὰ εἶχε καταστή πῆστις ή σταθερότης τοῦ νομίσματος καὶ ή σταθεροποίησις καὶ ἀναπροσαρμογή τῆς 9ης Ἀπριλίου, θὰ ἦτο ή τελευταία καὶ ὅτι αὕτη δὲν θὰ ἦτο ἀπλὴ σταθεροποίησις τῆς ἐξωτερικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος ἀλλὰ καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τοιαύτης.

Τότε βεβαίως θὰ ἦτο ἐπιβεβλημένη ή ἀντικατάστασις τῆς παλαιᾶς δραχμῆς διὰ τῆς νέας, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ὁσωνδήποτε μηδενικῶν θὰ ἐπεθύμει ὁ κ. Μαρκεζίνης, θὰ εἴμεθα δὲ πρόθυμοι με πολλὴν καὶ καλὴν θέλησιν νὰ χειρῶκροτήσωμεν, ἀρκεῖ ὁ πόλεμος κατὰ τῶν ΜΗΔΕΝΙΚΩΝ νὰ μὴ περιωρίζετο μόνον εἰς τὰ χαρτονομίσματα καὶ γενικώτερον εἰς τὰ ἄψυχα.

Π. Η.

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΚΑΙ ΝΕΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Ἐλευθέρα Οἰκονομία. Πιστωτικαὶ διευκολύνσεις

Ὅλαι αἱ οἰκονομικῆς φύσεως ἀποφάσεις ὅπως ἐξήγγειλε ή Κυβέρνησις καὶ διὰ μακρῶν περιέγραψαν οἱ ἐκπρόσωποι της εἰς τὴν Βουλὴν, λαμβάνονται ἀπὸ μικρὰν ὁμάδα ἀτόμων καὶ ἀκολουθῶς ἐπιβάλλονται, χωρὶς οὐσιαστικὴν συζήτησιν, ἀναγκαστικῶς διὰ τυπικῆς ἐγκρίσεως τῶν καταρτιζομένων νομοθετημάτων, ὑπὸ τῆς Βουλῆς.

Παραλλήλως διὰ τῆς ἀσκουμένης πιστωτικῆς πολιτικῆς τὸ Φιλελεύθερον οἰκονομικὸν σύστημα ἀπηλεῖται ἀπὸ τὴν εὐνοουμένην τάσιν ἀποροφῆσεως τῶν μικροτέρων ἐπιχειρήσεων ὑπὸ τῶν μεγαλυτέρων. Ὅλον ἐν αὐξάνουν οἱ συνισπισμένοι Ὀργανισμοὶ τοῦ Μεγάλου Κεφαλαίου. Ὁ μαρξιστικὸς νόμος τῆς συγκεντρώσεως τοῦ κεφαλαίου λειτουργεῖ ἐν προκειμένῳ ἀμείλικτος.

Ὁ πραγματικὸς κίνδυνος ἐκ τῶν τοιούτων μέτρων καὶ κατευθύνσεων δὲν εἶναι ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι θὰ πλουτίσουν. Ὁ ἀληθὺς σοβαρὸς κίνδυνος ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι, αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ τόπου καὶ τῆς οἰκονομικῆς τύχης καὶ τῆς περιουσίας ἐν ὅς ἐκ αὐτοῦ ἀτόμου λαμβάνονται ὑπὸ ὀλίγων ἀνθρώπων, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ γενικοῦ καλοῦ ἐπικυροῦνται ὑπὸ τῶν ἐκλεγέντων ἀντιπροσώπων τοῦ Λαοῦ.

Αὐτὸ τὸ φαινόμενον, ἐντονώτερον βεβαίως ἐκδηλούμενον εἰς τὰ σοσιαλίζοντα καθεστῶτα, μετασηματίζει οὐσιαστικῶς τὰς φιλελευθέρους κοινωνίας. Εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ τόσον ἄδρως ἀνέλυσε ὁ Hayek εἰς τὸ περίφημον βιβλίον του «ὁ δρόμος πρὸς τὴν δουλείαν» καὶ ποῦ ὁ Churchill ἐξέλεξε ὡς κύριον θέμα του εἰς τὸν ἰδεολογικὸν του ἀγῶνα τοῦ 1945.

Δι' αὐτὸ ή νεωτέρα μορφή τῆς φιλελευθέρου οἰκονομίας ἀπαιτεῖ ὅπως αἱ ἐπὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων ἀποφάσεις εἶναι κατὰ τὸ δυνατόν ἀποτελεσματικαὶ οὐχὶ συγκεντρωτικαὶ, ἀλλ' ἀποκεντρωτικαὶ τάσεων.

Θὰ πρέπη δηλαδὴ νὰ λαμβάνωνται ὄχι ἀπὸ μίαν δρᾶκα ἀνθρώπων

ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μετὰ ἐλευθέραν ἐξονυχιστικὴν συζήτησιν καὶ ἐξυπακουομένην συγκατάθεσιν. Τὸ θέμα εἶναι δηλ. σήμερον ἂν θέλωμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν δημοκρατίαν ἐν τῇ οὐσίᾳ της, τὸ πῶς εἰς τὰ πλαίσια τῆς νέας τεχνοκρατικῆς ζωῆς, θὰ κατορθώσωμεν νὰ διαφυλάξωμεν διὰ τῆς ἀποκεντρώσεως, ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν τὴν συμβολὴν τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων.

Δι' αὐτὸ ἡ ἐλευθέρα οἰκονομία ἐπιβάλλει τὴν ἐσκεμμένην ἐνθάρρυνσιν πάσης δραστηριότητος ἀσκουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ δὴ *τῶν μικρῶν ἐπιχειρήσεων*. *Μικραὶ ἐπιχειρήσεις* δύνανται νὰ ὀνομασθοῦν αἱ πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἀπασχολήσεις (Ἐμπορικαί, Βιοτεχνικαί, Βιομηχανικαί, Γεωργικαὶ κλπ.) αἱ ἀσκούμεναι ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπιχειρηματίου, τῆς οἰκογενείας του καὶ 5—10 ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων.

Μὲ τὴν μικρὰν ἐπιχείρησιν ἀσχολεῖται ἐν Ἑλλάδι τὸ σύνολον τῶν Ἐπιτηδευματιῶν, Βιοτεχνῶν καὶ Γεωργῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν κυρίως στηρίζεται τὸ Ἀστικὸν Καθεστῶς. Τὸ σύνολον δὲ τῶν διατεθειμένων κεφαλαίων εἰς τὰς μικρὰς ἐπιχειρήσεις ὑπερβαίνει κατὰ πολλὰ πολλαπλάσια τὸ τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων.

Τὸ νὰ φιλοδοξῶμεν νὰ εὐρύνωμεν τὸ πεδίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ μικρὰ ἐπιχείρησις θὰ δυνηθῇ νὰ προοδεύσῃ, νὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ, καὶ νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν κατάπνιν καὶ ἀπορρόφησιν ἀπὸ τὰς ὁμοειδεῖς μεγάλας ἐπιχειρήσεις δὲν ἀποτελεῖ «δημαγωγίαν» καὶ ἀκόμη ὀλιγότερον θέμα ἐπιδεικνύοντος σημασίας. Ἀποτελεῖ τὸν καίριον ἄρμον μίᾳς συγχρόνου ἐλευθέρας πολιτείας.

Τὸ νὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία καὶ νὰ παρασχεθοῦν τὰ πιστωτικὰ μέσα εἰς μεγαλύτερον ἀριθμὸν πολιτῶν ν' ἀρχίσουν μίαν ἐργασίαν ἰδικήν των καὶ νὰ τὴν μεγαλώσουν, ἀποτελεῖ σήμερον καιρίαν ἀποστολὴν τῆς πιστωτικῆς τοῦ Κράτους πολιτικῆς. Εἶναι ἐπομένως ὀδυνηρὸν τὸ νὰ διαπιστῶνῃ κανεὶς πόσον μικρὸν εἶναι τὸ ποσοστὸν τῆς πιστοδοτήσεως τὸ ὅποιον σήμερον ἀφιερῶνται εἰς τὰς μικρὰς καὶ τὰς νέας ἐπιχειρήσεις.

Ὁ Μικρὸς ἐπιχειρηματίας, ὁ ὅποιος παλαίει διὰ νὰ δημιουργήσῃ ΚΑΤΙ ἀπὸ τὸ ΤΙΠΟΤΕ, ἀξίζει, ὑπὲρ πάντα ἄλλον νὰ τύχῃ *μερίμνης* καὶ *προστασίας*.

Ἡ ἀντίθετος τακτικὴ ἡ ὁποία σήμερον ἀκολουθεῖται, τόσον εἰς τὰ γενικὰ μέτρα, ὅσον καὶ εἰς τὰ εἰδικὰ πιστωτικὰ, ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Ἐκδοτικῆς Τραπεζῆς, δεδικαιολογημένως ἔχει ἐγείρει τὴν γενικὴν δυσανασχέτισιν καὶ δικαίως ἐπεκρίθη κατὰ τὸ τελευταῖον Συνέδριον τῶν Ἐπαγγελματοβιοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ Ἐμπορικὰ κλπ. Ἐπιμελητήρια ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ υἱοθετήσουν τὰ αἰτήματα τῶν πιστωτικῶν διευκολύνσεων τῶν μικρῶν καὶ νέων ἐπιχειρήσεων, αἱ δὲ Τράπεζαι νὰ παύσουν ἀποστέρησιν τὴν μετ' αὐτῶν συνεργασίαν, διότι οἱ *σημερινοὶ* νέοι καὶ μικροὶ θὰ ἀποτελέσουν αὐτὸν *ὅριον* τοὺς στύλους τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Χώρας.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΤΕΤΡΑΜΕΡΗΣ τοῦ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Εἰς ἐξαιρετον ὥς συνήθως - ἄρθρον τοῦ ἐπὶ τῆς τετραμεροῦς διασκέψεως, ὁ Economist τοῦ Λονδίνου τῆς 5ης τρέχ. χαρακτηρίζει προκαταβολικῶς ὀρθότατα τὴν ληφθεῖσαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπόφασιν ἐν Βερμούδα, περὶ ἀποδοχῆς τῆς τετραμεροῦς διασκέψεως διὰ τὰς ἀρχάς 'Ιανουαρίου ἐν Βερολίνῳ. Ἡ Washington, τὸ Λονδίνον καὶ οἱ Παρίσιοι, — γράφει ἐπιγραμματικῶς — ὅπερ ἐφ' ἂν γίνοιντο τὰ κτικῶς». Διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς διασκέψεως, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἔχῃ διαπιστωθῇ οὐδ' ἡ παραμικρὰ πιθανότης προσεγγίσεως τῶν ἀπόψεων, ἡ Ρωσσία ἐπιτυχῶς μακρὰν ἀναβολὴν τῆς ἐπικυρώσεως τῆς συνθήκης περὶ Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ ὑπὸ τῆς Γαλλίας διὰ πολλοὺς ἀκόμη μῆνας, μετέπειτα δὲ τὴν χαλάρωσιν τῆς Ἀτλαντικῆς συμμαχίας. Μὲ τὸ νὰ ἐπιμένῃ ἡ τελευταία ρωσικὴ νότα, εἰς τὸ νὰ δώσῃ ἕνα σαφὲς ἀντιγερμανικὸν χαρακτήρα εἰς τὰς μελλούσας συζητήσεις, προσελκύει πρὸς τὴν ἀποψίν της, πολλὰς Εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις ἐχούσας λόγον νὰ φοβοῦνται ἰδιαιτέρως τὸν γερμανικὸν ἐπανοπλισμόν.

Ἀναζητῶν περαιτέρω ὁ ἀρθρογράφος τοῦ Economist τὰς αἰτίας τῆς ἀποτυχίας αὐτῆς τὰς ἀποδίδει εἰς τὴν κατάστασιν τῶν πνευμάτων εἰς τὰς δημοκρατικὰς χώρας. Καὶ τὸ Φόρεϊν Όφισ, καὶ τὸ Σταίτ Ντηπάρτμεντ, καὶ τὸ Καί τν' Όρσαί, ἦσαν πλήρως ἐνήμερα τῶν κινδύνων ἐκ τῶν ρωσικῶν ἀπόψεων «ἀλλ' ἐνῆργουν μὲ τὰς χεῖρας δεμένας ὀπισθεντῶν».

«Οἱ πολῖτες κοὶ ἄνδρες, δὲν κατάρθωσαν νὰ καθοδηγήσονται ἐπαρκῶς τὴν κοινὴν γνώμην».

Ὁδυνηραὶ ἀλήθειαι τῶντι. Ἐκεῖ ὅπου ὀλιγότερον θὰ συμφωνήσωμεν μὲ τὸν ἀρθρογράφον εἶναι ὅταν ἐν κατακλείδι φαίνεται προσανατολιζόμενος πρὸς τὴν σιωπηρὰν ἀναγνώρισιν τῆς σημερινῆς διαιρέσεως τῆς Εὐρώπης.

Ἀνεπάρκεια Κυβερνῶντων. Ἀνάγκη ἰδεολογικῆς ἀνανεώσεως. Ἀνασκοπῶν τὴν ἐν Γαλλίᾳ κατάστασιν

γνωστὸς δημοσιολόγος Servan - Schreiber εἰς τὸ Monde τῆς 19ης Νοεμβρίου ἀποδίδει τὴν σημερινὴν χαώδη προοπτικὴν τῆς εἰς τὴν ἔλλειψιν θάρρους καὶ τὴν ἐλαφρότητα τῶν κυβερνῶντων, οἵτινες διὰ νὰ συγκαλύψουν τὴν ἀνεπάρκειαν των προσφεύγουν εἰς τὰ συνθήματα ἐνὸς εὐκόλου ἀντικομμουνισμοῦ καὶ εἰς τὴν συνέχισιν τῆς ἀμερικανικῆς βοήθειας. Τοῦτο ὅμως ἐπιτρέπει εἰς τοὺς κομμουνιστὰς νὰ ἐμφανίζονται ὡς ὑπερασπισταὶ τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος ἐναντίον τῶν πιέσεων τοῦ ἐξωτερικοῦ.

«Θὰ χρειασθῇ, — ἐπάγεται — κατὰ τὴν ἀρκείαν τοῦ ἔτους ποὺ ἀρχίζει, μία πολὺ μεγάλη καὶ ἀπρόοπτος ἀνανέωσις, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν δημιουργίαν μιᾶς καταστάσεως ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ὀνομαστικὴ ἐξουσία (τῶν κυβερνῶντων) δὲν θὰ ἐπιζῇ παρὰ χάρις εἰς μίαν ξένην δύναμιν, ἐνῶ ὁ λαὸς ἀπογοητευμένος καὶ ἐξευτελισμένος θὰ καταλήξῃ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του νὰ συνδυάσῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς πατρίδος».

Τὸ «REUNION NEWS» τοῦ Λονδίνου εἰς τὸ φύλλον τῆς 8ης τρέχοντος, ἐπιβεβαιῶν τὴν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας σχολιαζομένην πληροφορίαν τῆς προετοιμαζομένης ἀναγνώσεως τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας γράφει ὅτι:

Ὁ Αἰζενχάουερ καὶ ὁ Σέρ Οὐίνστον Τσώρτσιλ συνεφώνησαν, κατὰ ἰδιωτικὴν τῶν συνομιλιῶν, ὅτι ὠρίμασε ἡ ἰδέα τῆς εἰσδοχῆς τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη. Δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη ἡ διαδικασία ἡ ὁποία θὰ ἀκολουθηθῇ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Πολιτικὸς Ρεαλισμὸς καὶ Πολιτικὸς Ἰδεαλισμὸς (Political Realism and Political idealism). Ὑπὸ Jhen Herz καθηγητοῦ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Harvard. (Σελ. 275 Ἐκδοσις The University of Chicago Press).

Ὁ Συγγραφεὺς ἐρευνᾷ τὰς διαφορὰς αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν μετὰ τοῦ Πολιτικοῦ Ρεαλισμοῦ καὶ τοῦ Πολιτικοῦ Ἰδεαλισμοῦ, εἰς τὰ Δημοκρατικά, Ὀλοκληρωτικά, καὶ Ἀρι-

στοιχιακά καθεστῶτα.

Παρουσιάζει τὸν Ἰδεαλιστὴν ὡς κατεχόμενον ἀπὸ μίαν ἀνωτέραν Ἑθνικὴν, Κοινωνικὴν ἢ Ἡθικὴν ἰδέαν. εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ὁποίας ἀφιερώνει ὅλας τοὺς δυνάμεις.

Ἀντιθέτως ὁ ρεαλιστὴς πολιτικὸς ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἰδεολογίας. Δὲν ἐνδιαφέρεται παρὰ μόνον διὰ τὰ γεγονότα τὰ ὅποια ἐπιζητεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇ. Λαμβάνει ὑπ' ὄψιν μόνον ὅτι τοῦ εἶναι χρήσιμον διὰ τὴν ἀποσπώση.

Συγκρίνων ἀμφοτέρους ὁ συγγραφεὺς παρομοιάζει τὸν ἰδεαλιστὴν μὲ τὸν σὸφωνα καὶ προσεκτικὸν ὁδηγὸν αὐτοκινήτου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐπιθεωρήσῃ καὶ ἐλέγξῃ τὴν λειτουργίαν τοῦ αὐτοκινήτου, ὁδηγεῖ αὐτὸ μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἐπιβατῶν κανονικὰ εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ παρακάμπτων ἐπικινδύνους διαβάσεις καὶ τάφρους, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐξ ἀγνοίας πολλάκις τῶν ὁδύσεων εἶναι δυνατόν νὰ παραπλανηθῇ νὰ σταματήσῃ, ἢ νὰ καθυστερήσῃ.

Ἀντιθέτως ὁ ρεαλιστὴς πολιτικὸς ὁμοιάζει μὲ τὸν ὁδηγὸν ταξί ὁ ὁποῖος ἀφοῦ προσδιορίσῃ τὸ τέρμα ἐκλέγει τὸν συντομώτερον δρόμον, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς ἐπικινδύνους διαβάσεις, τὰς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ καὶ τὰς διαμαρτυρίας τῶν ἐπιβατῶν.

Ὁ καθηγητὴς κ. Herz δὲν συνιστᾷ οὔτε τὸν σὸφωνα ὁδηγὸν οὔτε τὸν ἐπαγγελματιαν ὁδηγὸν ταξί. Συμβουλεύει εἰδικῶς κατὰ τινὰ τρόπον δύνανται ὁ πολιτικὸς νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποῖους τάσσει χωρὶς νὰ προσενῇ ζημίαν καὶ ἀτυχήματα. Δίδει τὴν προτίμησίν του εἰς τὸν **Φιλελεύθερον Ρεαλισμὸν**, τὸν ὁποῖον ἐξηγεῖ ὡς σύνθεσιν τοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ τοῦ ρεαλισμοῦ.

Ἐκ τῶν πλεόν ἐνδιαφερόντων κεφαλαίων τοῦ βιβλίου εἶναι τὸ ἀναφερόμενον, εἰς τὴν **ἀξάνουσαν ἀδιαφορίαν** διὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα, τῆς μεγαλυτέρας μᾶξης τοῦ Λαοῦ.

Ἐξηγεῖ διατὶ ἡ μεγάλη μᾶξα τοῦ Λαοῦ δὲν δύναται γὰ ἀντιληφθῇ τὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν προγραμμάτων τῶν διαφόρων πολιτικῶν κομμάτων, καὶ διατὶ δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς πολιτικὰς ἰδέας, καὶ τοὺς διεθνεῖς σκοποὺς. Ἡ **πολιτικὴ ἀδιαφορία**, γράφει ὁ σ. ἐξαπλουμένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ καταλαμβάνουσα μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, ἔχει

ὡς συνέπειαν ὁ σχηματισμὸς τῆς Κοινῆς Γνώμης νὰ ἀποτελῇ ἔργον τῆς προπαγάνδας πρὸς οἰουσδήποτε σκοποὺς.

Καὶ ὡς σημεῖοι ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς καὶ συγγραφεὺς αὐτὸ εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τῆς Δημοκρατίας.

CAMPION (Lord). Τὸ Κοινοβούλιον. Μὴ Ἐπισκόπησις του.—(Ἐκδόσεις Geor. Allen et Unwins Ruskin House 1953). Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ δημοσιεύονται μελέται διάφοροι περὶ τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τῶν ἐργασιῶν του. Ἐκτὸς τῆς τοῦ Λόρδου Campion πρῶν Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων περὶ τῆς Ἀριστοκρατικῆς καὶ Δημοκρατικῆς μορφῆς τῆς Κοινοβουλευτικῆς Κυβερνήσεως περιέχονται τοιαῦται τῶν, L.S. Amery περὶ τῆς φύσεως τῆς Κοινοβουλευτικῆς Κυβερνήσεως, D. W. Brogan συγκριτικὴ τοῦ Ἀμερικανικοῦ, Γαλλικοῦ καὶ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, τοῦ Arthur Salter περὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἀπορροφήσεως καὶ τῆς Νομοθετικῆς καὶ τοῦ Ivor Thomas ὁμοία περὶ τῆς ὁργανώσεως τῶν πολιτικῶν κομμάτων τῆς Μ. Βρετανίας.

Τὸ νέον Σύνταγμα τῆς Γιουγκοσλαβίας (La nouvelle loi constitutionnelle de Yougoslavie) μετ' εἰσαγωγῆς καὶ εἰσηγητικῆς πρὸς τὴν Βουλὴν ἐκδόσεως τοῦ Edvard Cardels.

(Ἐκδόσεις τῆς Ἐνώσεως τῶν Νομικῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας εἰς τὴν Γαλλικὴν σ. 103).

Τὸ Νέον Γιουγκοσλαβικὸν Δίκαιον (Le nouveau droit Yougoslave). Δελτίον τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Νομοθεσίας τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἐκδόσεις τῆς Ἐνώσεως Νομικῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας εἰς τὴν Γαλλικὴν περιέχουσα μελέτας καὶ τὴν νομοθεσίαν (Τεύχος 1-2 Ἰανουαρίου - Ἰουνίου 1953 Ἔτος 4 Γραμματεία τῆς συντάξεως Dorko D. Stosic).

«ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ»

Δεκαπενθήμερος Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις (Δελτίον Πολιτικῶν)

ΓΡΑΦΕΙΑ Ἐενοφώντος 15α ΑΘΗΝΑΙ

Διευθύνσις κατὰ νόμον

ὑπεύθυνος συμφώνως πρὸς τὸ ἀρ. 6 § 1 ν. 1092/1938

Διευθύνσις ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΥΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ κατοικία ὁδὸς Ἰπποκράτους 9 τηλ. 23.470

ΑΘΗΝΑΙ

Διευθυντὴς Τυπογραφείου Διον. Πατσάλης κατοικία Ψαρροπύργου 15 τηλ. 22.062 Ἀθῆναι

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 2 χιλ.

Ἀποστέλλεται ἐνταῦθα καὶ τὰς ἑπαρχίας ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τὸ λαμβάνουν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν. Γράψατε ἀκριβῆ Διευθυνσιν.

